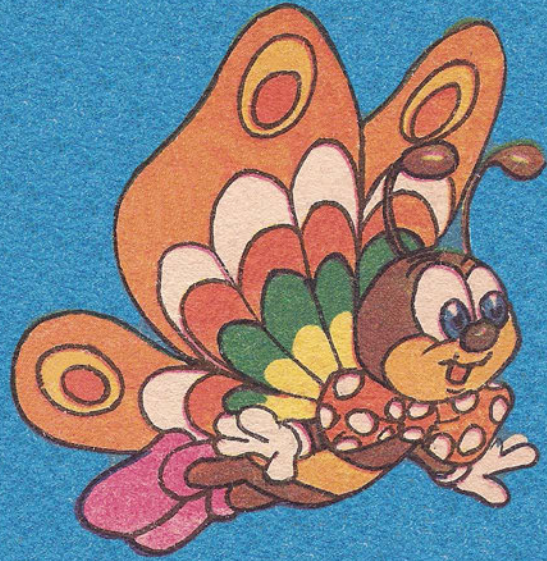

DANIEL TEI

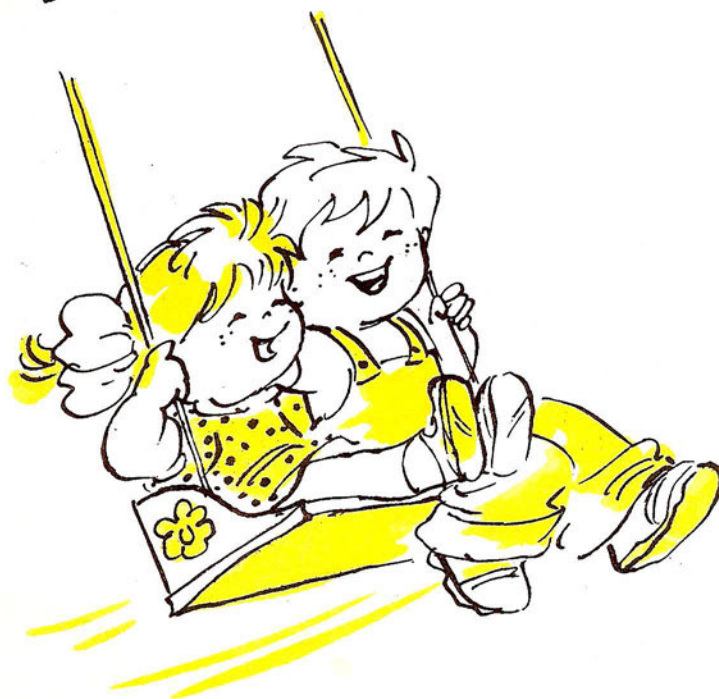

Lei 6.25

EDITURA ION CREANGĂ

DANIEL TEI

Voinicel și Voinicica

virtual-project.eu
== aladrian ==

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1984

Copertă și ilustrații :
ZAHARIA BUZEA

VOINICEL

Îl vom desena pe el,
Pe faimosul Voinicel.
S-ar putea să nu vă placă ;
Tare-n brațe, lat în spate,
Ca la... patru ani jumate !
lute de picior la vale,
Dar la deal merge mai moale,
E isteț, nevoie mare,
Iar la trîntă-i cel mai tare.
Doarme mult, mănîncă bine,
Parcă-ar semăna cu tine,
Dacă n-ar fi spus chiar el :
Unul este VOINICEL !

VOINICEL, OM DE NĂDEJDE

Intr-o bună după-masă,
Voinicel venind spre casă,
Țopăia într-un picior
Și-ndemna cu mare zor
Pe o biată gizuliță :
– Zboară, zboară, gărgăriță !...

Deodat', rămase-n loc ;
La intrarea lui, la bloc,
Lăzi și mobilă, covoare,
Pături, două-aspiratoare,
Pungi, cuiere și cutii,
(În care – de vrei să știi ! –
Mai cîndva au fost banane !)

Toate astea, plus borcane,
Murături și bulion
Cocoțate-n camion.
Una-două, Voinicel,
Drăgălaș și mititel,
Săritor, nevoie-mare,
Zise, deci, în gura mare :
– Nene, vreau să vă ajut,
Spuneți ce am de făcut ?
– Vino, să te văd nițel :
Ți-o fi greu, ești mititel !
Zice picul, plin de el :
– Vă-nșelați, sint... Voinicel !
– Ca s-ajungi ce zici că ești,
Ai răbdare să mai crești !
Piciu-ncepe să se-ncrunte.
– Fie, cari lucruri mărunte.

Voinicel nimic nu-ntreabă ;
Bucuros, deci, pus pe treabă,
la cutii și săculețe,
la tablouri, huse, bețe,
Pungi și sticle pentru lapte,
Duce tot la-etajul șapte.
(Șase drumuri, voinicește,
Toate, cît ai zice : pește !)

– Gata, odihnește-acum !
 – Bine, dar mai am un drum !
 Ia, deci, coșul de nuiete,
 Coș cu jocuri-jucărele,
 Cu păpuși, mingi colorate,
 Panglici, funde înnodate ;
 Urcă-n lift, liftul pornește,
 Merge lin, apoi smucește !
 Dar, deodat', din coșul mare
 O fetiță, iată, sare,
 Una-două, hopa-țup !
 Voinicelul face... zdup !
 A căzut cu tot cu coș,
 Păru-i creastă de cocoș ;
 Speriat privește la
 Mititica... tra-la-la !
 Zice ea pe îndelete :
 – De ce m-ai trezit, băiete ! ?
 – N-am vrut co-șul să-l răs-torn...
 – N-ai văzut că încă dorm ! ?
 – Eu... să vezi, credeam că ești...

– Tu să taci ! -Cum te numești ?
 – Sînt ve-ci-nul Voi-ni-cel,
 Și-s în toate cel mai cel !
 – Poate-ai fost pe mai nimica,
 De-acum eu sînt... Voi-ni-ci-ca !
 (Și-i trîntește, dup-un pas,
 Ușa liftului în nas !)
 Cu-n oftat, speriat nițel,
 Se ridică-ncetinel :
 – Mi-am găsit belea pe cap !...
 Cum să fac de ea să scap !
 – Psst, voinice, îți spun eu :
 Ce să faci nu este greu.
 El, speriat, privește-n jur :
 – Dar sînt singur, pot să jur !...
 – Te înșeli, eu sînt aici.
 Cine sînt, hai zi, hai ghici ! ?...
 (Iar privește, caută... nu-i !)

– Nu ghicesc, dacă nu-mi spui !...
 Chiar din coșul răsturnat
 Vine-un subțirel lătrat :
 – Iată-mă-s un cățeluș...
 Cățeluș negru, de pluș.
 Ochii mei – două mărgele,
 Blana toată mi-e inele ;
 De picior sînt iute-glonț,
 Mi se spune... Cîr-li-onț.
 Eu c-un sfat te-oi ajuta :
 Fii-nțelept, n-o înfrunta !
 Orice-ar fi, orice ar zice,
 Mai ales... n-o contrazice !
 Cînd mi-a aruncat un os,
 Ca să am ceva de ros,
 C-am rînjit i s-a părut
 Și-o ureche ea mi-a rupt.
 – Ești pățit, deci sfatul tău
 Nu e sfat de... cîine rău.
 Deci așa-o să cam fac :
 De mă ceartă, eu-am să tac !

VOINICICA

Cum arată mititica,
 Ce își zice Voinicica ! ?...
 Ochi albaștri, păr bălai,
 Gene negre-n evantai ;
 Veselă și drăgălașă,
 Cum era încă din fașă !
 Deci, n-ar fi nimic de spus,
 De n-ar fi nasu-i cam... sus.

Uneori, ea, Voinicica,
 Supărată-i din nimica ;
 Bate din picior, doi-trei,
 Din priviri îi ies scînteii,
 Se încruntă din sprîncene,
 Dar îți spun eu, nu te teme :
 Pînă numeri tu la zece,
 Supărarea îi și trece.

La cei patru anișori,
 (Nici puțini, nici mulțișori !)
 Ce știe să facă ea ! ?...
 Mai la vale veți vedea,
 C-a-nvățat, ca-orice fetiță,
 Multe de la grădiniță ;
 Și mai mult de la mămica.
 Asta este Voinicica !

VOINICEL INVENTATOR

– Le arăt eu tuturor,
Că pot fi... inventator !
Cătă, care va să zică,
Lingura de lemn cea mică ;
O scurtă cam de o palmă
Și, făcînd prin casă larmă,
O prinse cu-n cuișor
Într-un vîrf de bețișor.
„Extraordinar – își zice –
Inventat-am o... elice !”

Mulțumit de-isprava lui,
Scoate din perete-un cui
(Vai, oglinda iată, zace
La podea, în mii de ace !)
Și-l îndoiaie cu un clește :
– Gata – zice – merg la pește !

Un cîrlig, de-un băț legat,
Undița a inventat !

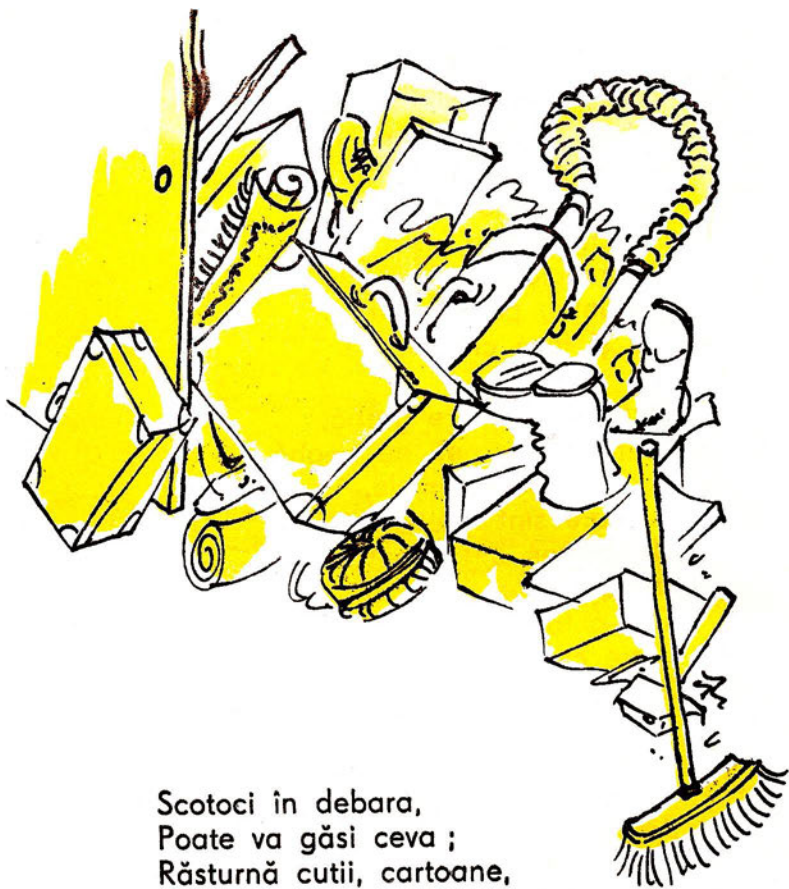

Dîndu-și aere și fumuri,
Voinicel căzu pe gînduri :
– Am o undiță, firește,
Merg la gîrlă, după pește,
De mă prinde îns-o ploaie,
Ce mai laie, ce bălaie,
Mărunțel, pe îndelete,
Mă și face ciuciulete !

Încrezut, în mare grabă,
S-apucă din nou de treabă :
Luă din baie sîrmele,
Pe care sînt rufele,
Un baston din debara,
(Al bunicului cîndva !),
Tăie-o fustă din perdea.
Oare ce-o mai inventa ! ?...
Strigă super încîntat :
– O umbrelă-am inventat !
Voinicel se umflă, crește :
– Pot să merg acum la pește ;
Am o undiță, umbrelă,
Drept momeală – o franzelă !
Important și plin de el,
Stă pe gînduri Voinicel :
– De prind pești mai mulți cumva,
la să in-ven-tez ce-va,
Să-i păstrez, să-i văd cînd vreau,
De mîncare să le dau.

Își roti ochii prin casă,
Sus și jos, pe geam, sub masă,

Scotoci în debara,
Poate va găsi ceva ;
Răsturnă cutii, cartoane,
Lăzi și măhuri, geamantane,
Scotoci apoi cămara,
Unde și găsi comoara :
Scoase din dărîmături
Un borcan cu murături.
Fără multă chibzuință,
Avînd mare trebuință,
Deșertă borcanu-n cadă
(Peste rufele, grămadă !)
Și, punînd apă-n borcan,
(Ba, și-un fir, două de hrean !)
Strigă și mai încîntat :
– Un acvariu-am inventat !

Scumpul nostru Voinicel
Inventează fel de fel ;

Și-ar mai fi făcut el multe
(Multe vrute și nevrute !),
Transformînd cu ușurință
Și-altele de trebuință ;
Din cerneală și din crete,
Ar fi scos... cremă de ghețe ;
Iar dintr-un aspirator
Poate un... ventilator.

Dar se pomeni cu mama,
Obligat, deci, să dea seama.
– Bine-ar fi de-ai inventa
Pentru mine o nuia,
Ca s-o-ncerc pe cineva !...

VOINICICA DOCTORIȚĂ

– Haide, c-am întârziat,
Sau încă nu te-ai sculat ? !
Timp s-aștept să știi că n-am !...
(Întorcându-se spre geam,
Voinicica-abia șoptește :)
– Am să-ți dau o tristă veste :
Astăzi, n-o să vin defel.
E bolnavă Irinel.

– Bine, dar !... și amuțește,
S-a oprit, uimit privește :
Prafuri și piramidoane,

Opt siropuri în flacoane,
Instrument pentru vaccin
Și ulei – brrr ! – de ricin !
Plicuri, ace și tablete,
Termometru-ntr-un burete,
Alb tifon și, în contrast,
Rozaliu leucoplast.
Toate zac pe raft, pe mese :
Pungi cu gheață și comprese
(Trusa – poți să te convingi !
Are trei-patru seringi),
Stetoscop, clește dentar,
– Un bogat instrumentar ! –
Lucitoare, colorate...
Și văzînd acestea toate,
(A ! și spirt medicinal !),
Zău, ai crede că-i spital.

Dar te-nșeli ! Acest decor
E la Ea în... dormitor !

– Voinicica, eu deloc
Nu te înțeleg, te rog...
– Ssst !... nu face gălăgie,
Liniște doresc să fie !
Are febră și tușește,
Doarme-acuma, iepurește.
Doar ți-am spus, măi, Voinicel,
E bolnavă Irinel !
(Voinicel are-n privire
Semne de nedumerire :)
– Irinel ! ?... adică cine ! ?
– Hai încet, s-o vezi mai bine !...
Și încet, tiptil, cuminte,
Voinicica-o ia 'nainte.
După ea, pe virfuri – el,
Plin de-uimire, Voinicel.
– În pătuț, vezi, chiar în el,
Doarme draga Irinel.
Și de vrei să știi, apoi,

Are treizecișopt cu doi !...
– Cred că azi nu vrei să vii...
– Nu pot, Voinicel, să știi.
Eu nu merg la grădiniță,
Astăzi, vezi, sînt doctoriță !
Du-te, pleacă ușurel,
Eu rămîn cu Irinel.

Bănuind parcă ceva,
Voinicel, mai mult așa...
Cum să zic, mai într-o doară,
Ridică de plăpumioară.
– Vai, vai !... strigă Voinicica,
Ai trezit-o, mititica !
– Zău, aveam o bănuială,
Că ești pusă pe chiuleală !
Te prefaci în doctoriță,
Să nu vii la grădiniță ;
Dînd injecții și tablete
Și alte medicamente
Unei... ca să zic așa !,
Păpușici de... catifea !

Două clipe mai tîrziu,
Voinicel cel grijuliu
Și cu mica doctoriță
Se grăbeau spre grădiniță.

– Uf, ce bine c-au plecat,
Mă sufoc aici în pat !
Și trăgînd de cuvertură,
Dintr-o simplă smucitură,
Irinel, într-un picior,
Zdup ! ajunse pe covor.
Gureșe, păpușile,
Într-un cor, cu toatele,
De pe rafturi, etajere,
De prin colțuri și cuiere,
Năvăliră-ngrijorate,
Întrebînd în cor și-n parte :
– Irinel, vai !, ce-ai pățit ! ?...
– Ești bolnavă... te-ai lovit ! ?...
– Nu-s bolnavă nici un pic,
N-am nici febră... n-am nimic !
– Dar de ce te-a îndopat
Cu medicamente-n pat ! ?...
– Vă răspund pe loc, la toate :
Voinicel avea dreptate,
Nu era chiar bănuială,
C-azi e pusă pe chiuleală ;
Nu voia la grădiniță,
Minciunind că-i doctoriță.
Zise-atunci o maimuțică,
Guralivă, mititică,
Făcînd tumbe, ghidușii :

– Hai s-o pedepsim, copii !
– Sînt de-acord !... sări un-doi
Legănatul de rățoi.
Iar cu-o voce mititică,
Agrăi o păpușică :
– Să se-nvețe-odată minte :
Cine nu este cuminte
Și umblă cu o minciunea,
Va primi pedeapsă grea.
Zise-atunci un papagal :
– Ce veți crede, mi-e egal !
De-astăzi, însă, pentru ea
Vorbe n-oi mai memora.
Și-un brotac, sărînd pe loc :
– Eu cu ea nu mă mai joc !
Bufnița cea înțeleaptă :
– După faptă și răsplată !
Irinel, eu zic așa :
Noi un timp fugim de ea,
Veseli nu ne mai jucăm,
Singură o s-o lăsăm ;
Cînd o vrea jocuri și ris,
Nu vom scoate nici un pîs !

– Vezi !... plîng două păpușele,
De-a umblat cu minciunile !

VOINICEII ARTIȘTI

Intr-o sîmbătă, la amiază,
 – Voinicel, ascultă-aici,
 Ce să faci ! ?... Să creeze...
 Să picteze...
 Să danseze !...
 – Dansul ! asta-i zice ea,
 Mîndră de ideea sa.
 Vom dansa și vom cînta !
 – Poezii vom recita !...
 Se umflă în pene el,
 Inventivul Voinicel.

20

Fără multă vorbărie
 Și săltînd de bucurie,
 Se-apucară, deci, de treabă,
 Nu încet, ci-n mare grabă.
 Ca să aibă-unde juca
 Și dansa...
 Și recita...

Iau din casă trei covoare,
 Două mici și unul mare,
 Și pe rînd, covor, covor...
 Le aduc la bătător.
 Două atîrnă drept cortină,
 Publicul a prins să vină.
 Mai întind covorul mare
 Și sînt gata de serbare.

Voinicel, ascultă-aici,
 Pînă vine ora cinci,
 Ca să iasă totul bine,
 Zic să facem, eu cu tine,
 Ca și cum am fi în sală,
 Repetiție generală.

Și, pe cînd erau în toi,
 Repetînd ei amîndoi,

Mai aveau doar trei minute ;
 Îmbulzeală, fețe multe,
 Mulți copii și trei bunici,
 Patru ciini și cinci pisici,
 Fremătind nerăbdători,
 Să îi vadă pe actori.

Trage-ncet el de cortină,
 Voinicica se înclină :
 Trei minute, fără pauze,
 Locul sună de aplauze.

Din culise iese el,
 El, actorul Voinicel :
 – Pentru voi, apare ea,
 Voinicica, mare stea,
 La-nceput, cum veți vedea,
 Fabula va recita.
 – „Am văzut o veveriță”...

Într-o zi, la grădiniță,
 Eu pe tablă-am desenat...
 Și apoi... am desenat...
 (Își șoptesc două fete,
 Amîndouă cu codițe :)
 – Voinicica s-a-ncurcat !...
 (Le aprobă-un mieunat.)
 Fisticită, ea roșește,
 Voinicel, încet, șoptește :
 – Și, apoi, am colorat...
 – Și, apoi, am colorat...
 Cinci alune, două nuci...
 – Și acuma iar te-ncurci !...
 (Zice tare-un băiețel,
 Cu nas cîrn și mititel.)
 Voinicel șoptește iar :
 – Și Grivei prinse-un bondar...

- Și Grivei... îngină ea
- Vai, e poezia mea !...
(Voinicel e disperat.)
- Iartă-mă, le-am încurcat !
(Și grăbit trage cortina)
- Voinicel, a ta e vina !
Plînge-artista cu suspine :
- Astăzi tu ți-ai ris de mine.

Iar afară, ce să fie ! ?...
Vuiet, mare veselie.
Rîd fetițe, rîd bunici,
Sar și miaună pisici,
Rîd cu lacrimi băieței,
Latră cîini, latră căței,
Veseliți, nevoie-mare,
De-o asemenea-ntîmplare.

Pină și un norișor,
Ce fusese spectator,
Se opri, tună o dată
Și le spuse deodată :
- Voinicei, hei !... nu fiți triști !
Poate-ajungeți mari artiști,
Dar întii vă dau un sfat :
Totul trebuie-nvățat !

Din senin, norul cit claiă,
Peste toată hărmălaia,
Fulgeră cerul în două
Și-ncepu încet să plouă.

VOINICEL COFETAR

Într-o altă după-masă,
Cînd era singur acasă,
Ce credeți că-și zise el,
Inventivul Voinicel ? !
– Nu mai stau așa-n zadar,
Azi sînt mare cofetar !
Și se apucă de treabă,
Nu încet, ci-n mare grabă.

– Ia să fac o tortă mare !
Puse-n tavă : apă, sare,
Din cămară, nuci, făină,
Chiar și „Supco” de găină !,
Puse praf de copt și ouă
Proaspete, așa, vreo nouă,
Trei plicuri de scorțișoară
Și făină-a doua oară ;
Peste toate-a presărat
Zahăr pudră vanilat.

Torta, ca să iasă bună,
S-a gîndit ce să mai pună.
– Ia să pun puțin ulei
Și măslina, două-trei,
Ca să fiu original
(Zise-artistul-cofetar !),
Pun trei linguri de piper !
Luă apoi din frigider
Frișcă, unt și brînză dulce
Și, atent, să nu se-ncurce,
Numără pe degete,
Fără să mai pregete :
Cinci lămii, trei cești cafea
Și albuș, ca la beza.

Peste tot, pe masă, jos,
E făină, zahăr tos.
Pe hăinuțe și pe față,
Ați ghicit – numai dulceață !

Cînd o scoase din cuptor,
Să nu frigă-ncetișor,
Și o răsturnă pe masă,
Cine îmi veni acasă ! ?...
Mama !... Care-atunci, pe loc,
Zise supărată foc :
– Fiindcă nu ai fost cuminte,
Drept cadou – ca să-l ții minte !
Vei minca, o săptămînă,
Torta asta cu smîntînă.

Voinicele, poftă bună !

VOINICEII GRĂDINARI

Vin azi de la grădiniță
Un bălat și o fetiță ;
Vin voinicul și voinica,
Voinicel și Voinicica.
Zice ea intrînd în bloc :
– Astăzi îți propun un joc :
După ce o să mîncăm,
La întrecere ne luăm,
Cum să fim voinici și mari,
Cei mai harnici grădinari.

Scoase el din debara
Cam tot ce le trebuia :
Greble, sape, lopățele,
Stropitori, găleți, nuiele,
Comandate de vecină,
Pentru munca din grădină,
Unde, iată-l aștepta
Voinicica-Voinicea.

Ea aduse-n pungulițe,
Bulbi, răsaduri și semințe :
De salată și lalele,

De petunii, micșunele,
De ridichi, morcovi, mărar
Și de iederă-un lăstar.
– Un rînd, flori, un rînd, legume...
– Voinicel, 'ți-arde de glume! ?...
I-auzi, știi că asta-i bună,
Ce să caute împreună! ?...

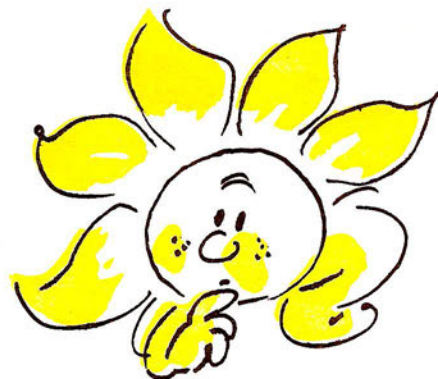
Au muncit cei doi cu spor,
Iar grădina-n mintea lor
Se-nălța strălucitoare,
Cum au vrut-o ei sub soare.
Și visează împreună :
Un rondou, ca o cunună ;
Crește floare, lângă floare,
În mireasmă și culoare ;
Iar alături, pe parcele,
Cresc legumele, și ele,
Sănătoase și frumoase,
Parfumate și gustoase :
Roșii, vinete, ardei,
Castraveți și dovlecei ;
Cresc bogate, minunate :
Verze și gulii, salate.

Să vedem la primăvară,
Din pămînt ce-o să răsără !

Primăvara, ce să vezi !...
Să tot vezi și să nu crezi !
Răsăriră toate cele –
Rînduri strîmbe, vai de ele.
Plînse-o gingașă lălea :
– Nici o floare-n preajma mea.
Grav, mirat și foarte rar,
Îi răspunde un mărar :
– Mai departe-n rîndul trei,
Printre doi roșii ardei,
Lîngă-o fragedă salată,
Îți văd, dragă, o surată !
– Prea departe !... plînse ea,
Vai, sînt singura lălea !

Zice iedera ce suie :
 – Mai aproape alta nu e,
 Dar în loc de o lălea,
 Uite-n dreapta-o micșunea.
 – Iar în fața mea, aici,
 Dintr-o tufă de urzici,
 Singuratic, fără neam,
 Răsări, nitam-nisam,
 (Zise grav un dovlecel !)
 Fir înalt de stinjenel.

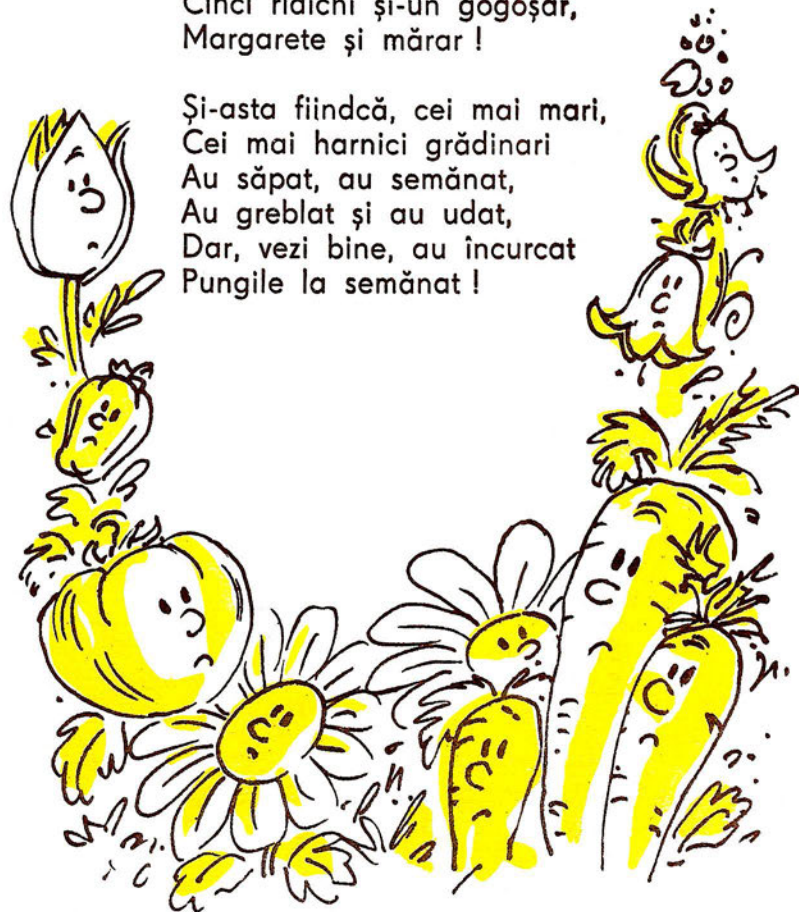
Zarvă mare între flori,
 În căutare de surori.
 Cu o frunză cu mult puf,
 Vînt făcîndu-și de zăduf,
 Zice-o verde pătlăgea,
 Către-o vînată sadea :
 – Uf, zău, soro, ce mai lume !...
 (Vorbe ca între legume !...)

Și-uite-așa au răsărit,
 Care cum au nimerit :
 Lîngă trei cîrciumărese,
 Așezați în rînduri dese,

Patru morcovi, trei zorele,
 Șapte bame măricele,
 Cinci ridichi și-un gogoșar,
 Margarete și mărar !

Și-asta fiindcă, cei mai mari,
 Cei mai harnici grădinari
 Au săpat, au semănat,
 Au greblat și au udat,
 Dar, vezi bine, au încurcat
 Pungile la semănat !

CROITOREASA VOINICICA

– Bună ziua, Voinicica !
Văd că stai, nu faci nimica !
Hai, în doi, cu voce tare,
Să-nvățăm pentru serbare.
– Nu am vreme, Voinicel,
Lasă-mă, n-am chef defel !
Ba, mai bine să fii bun
Și să faci precum îți spun :
Metru dă-mi și foarfece,
Care-or să mă farmece,
Și-o să vezi ce o să iasă !...
De-astăzi sînt croitoreasă !
Bluze, fuste, gulerașe,
Șorțulețe, paltonașe,
Toate le voi ajusta,
Modă nouă voi lansa.
– Voinicica, stai un pic,
Zău că nu-nțeleg nimic...

– Dacă nu-nțelegi, și nu,
Scap de tine chiar acu' !
(Intr-un colț, deci, Voinicel
S-așeză prea cumiștel.)
Voinicica, dimpotrivă,
Fiind în plină ofensivă,
Căuta, nevoie-mare,
Foarfeci, ață, ac, fermoare,

Petice subțiri și groase,
Bucățele de mătase.
Iar apoi, în mare grabă,
Se-apucă serios de treabă :
Forfecă, tăie, croi,
Pe la mîneci răscoi,
Însăilă și desfăcu,
Rupse ața, iar cusu...
(Pe covor, pe masă, scaune,
Numai petice și scame !)
– Poate... zău, ar fi mai bine...
– Cine te-a-ntrebat pe tine ! ?...
Astăzi sînt, la mine-n casă,
Cum ți-am spus : croitoreasă !

Iată, geanta de voiaj,
 O tăie cu mult curaj,
 O tăie în lung și-n lat,
 Ca să facă un halat.
 – Voinicica, eu mă tem !...
 – Vreau mătase albă-crem !
 Fac o rochie de mireasă,
 Pentru ea, cea mai aleasă :
 Viorica-păpușica !
 (Bluză-așa avea mămica.)
 Iute, cât ai zice pește,
 Foarfecele, ca un clește,
 Smulge năsturei maro,
 Zboară care încotro !...
 Bluza-apoi, cât ai clipi,
 O tăie fișii-fișii.

– Gata, rochia-i minunată,
 Altceva croiesc pe dată !
 Pentru Maimuțoi-Piticu,
 (Din cravata lui tăticu !),
 Fac urgent o pălărie...
 (Dar la ușă – cin' să fie ! ?...
 Sunet lung de sonerie...)
 Sare ea, în drum spre ușă,
 Se lovește de-o păpușă ;
 El e după draperie,
 Tremură ca o piftie.
 Mama intră și pălește :
 – Voinicicaaaa !... și-amuțește.

– Ce ispravă-ai mai făcut ! ? !...
 – Eu, mămico...-ntr-un minut,
 Nu mai mult !... am să-ți explic,
 Că eu... n-am făcut nimic !
 – Să n-aud o vorbuliță !
 Miine mergi la grădiniță,
 Cu o bluză pe-ti-ci-tă,
 Uite-așa ești pedepsită !

VOINICEII PESCARI

Ce-au făcut cei doi eroi
 Într-o zi, parcă-ntr-o joi !...
 Ce idee le-a venit :
 Au pornit la pescuit !

Au pornit de dimineață ;
 Au luat bețe, fir de ață,
 Drept cîrlige-au luat, să fie,
 Ace mici cu gămălie.
 Iar drept plute, au tăiat,
 Pe din două, fix, exact,
 (Ca să fie tot, complet !)
 Dop de sticlă de oțet.
 Au mai luat cu ei și-o plasă
 (O perdea ceva mai deasă !)
 Ca momeală-au luat cu ei,
 Musculițe două-trei.
 Și tot pentru peștișori,
 Au mai luat și viermișori,
 Miez de piine, cașcaval,
 (Și-n cutie de metal...)
 Cinci lăcuste, trei bondari,
 Unul mic și doi mai mari.

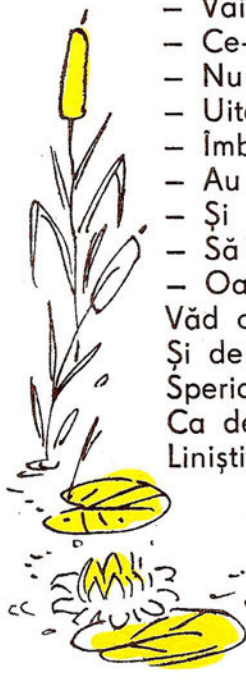

Au mai luat, ce credeți voi ! ?
 la priviți : cară-amîndoi
 O sacoșă, cea mai mare ;
 Știți de ce au luat-o oare ! ?...
 Ca să poată-n ea cuprinde
 Peștele ce... îl vor prinde.

Încărcați cu toate cele,
 Cu merinde, sforicele,
 Colorate ghemotoace,
 Cu momeală, bețe, ace,
 Traversînd un lan de grîu,
 Au ajuns la un pîriu.

Speriat nevoie-mare,
 De pe mal, în apă sare,
 Sughîțînd, un mic brotac
 Dînd alarma : – Oac-vai-oac !
 – E pericol !... S.O.S. !...
 Eu m-ascund și nu mai ies !...
 Iar suratele, în cor :

– Vai, surioară, simt că mor !
 – Ce-i, vecino, ce-o să fie ?
 – Nu știu, poate-o vijelie !
 – Uite-i, vin, sînt doi pescari !...
 – Îmbrăcați în marinari !
 – Au și undiță și plasă...
 – Și momeală, oac... gustoasă !
 – Să ne-ascundem !... Vai de noi !
 – Oac, oac !... face un broscoi,
 Văd că sînteți alarmate,
 Și de frică leșinate,
 Speriate
 Ca de moarte...
 Liniștiți-vă, surate !

Ascultați-mă pe mine,
 Că-s bătrîn și știu mai bine :
 Copilașii-aceștia doi
 N-au venit ei pentru noi ;
 Au unelte pescărești,
 Au venit, deci, după pești.
 Zice-atunci un brotăcel,
 Firav, verde, subțirel :
 – Oac-oac !... dacă din momeală
 Fur, așa, ca din... greșeală ! ?..
 – Mușcă numa' din cîrlig,
 Și-o să-vezi !... te ia cu frig !

Broaștele se risipiră
 Și, tăcute, se pitiră,
 Ba pe mal, ba-n păpuriș,
 Și-așteptau privind furîș.

Voinicel și Voinicica
 Nu-nțeleseră nimica
 Și, vioși și fără grabă,
 Se-apucară, deci de treabă.
 – Ca momeală, zice el,
 Priceputul Voinicel,

Astăzi, deci, mare pescar,
Mai întâi, pun un bondar.
– Ba eu cașcaval voi pune,
Peștii trag la el mai bine.
Cu momeala în cîrlig,
Se-așezară, deci, pe dig.

Cînd, deodată ce să vezi ? !...
Să tot vezi și să nu crezi !...
Plutele tresar, zîcnesc,
Se scufundă, se izbesc...
Voinicel se-agită, zbiară :
– Voinicica !... Trage-afară !
E un pește !... Cred că-i mare !...
– Și la tine-i !... Trage tare !...
Trag de undițe-amîndoi
Și scot, iată, doi... broscoi !
Agățați de sfori, rid tare
Amîndoi, în gura mare.
Voinicel și Voinicica,
Amuțiți, nu-și zic nimica,
Se privesc, cuprinși de-uimire,
Tac și nu-și mai vin în fire.

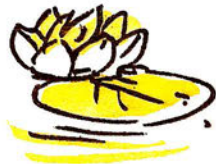

– Oac-oac, zic cei doi ortaci,
Sînt pe-aici braște și raci...
– Oac-oac ! rid cei doi cu foc,
Pești însă nu sînt deloc !
Pești de vreți, copii, oac-oac,
Mai la vale sînt, în lac.
(– Ce ușor i-am păcălit !
Zice un broscoi șoptit.)
Și, rîzînd, cei doi broscoi
Sar în apă, unu... doi !

– Care va-să-zică-așa !...
Pești în lac sînt !... zice ea.
– Hai să strîngem ! Ușurel !...
Fii atentă !... strigă el.
Fiecare cu-ale sale
O pornesc spre lac, la vale.
Pun momeală, viermișori,
Și se-așează răbdători.

Iată-o plută-ncet se mișcă,
Semn, deci, că un pește mușcă.
– Voinicel, nu tragi ! ?...
ce faci ! ?
– Liniște, că-l sperii !... Taci !...
Trase-ntii numai un pic,
Ș-apoi tare și... nimic !
Pește nu, nici viermișor,
Doar cîrligul singur... gol !

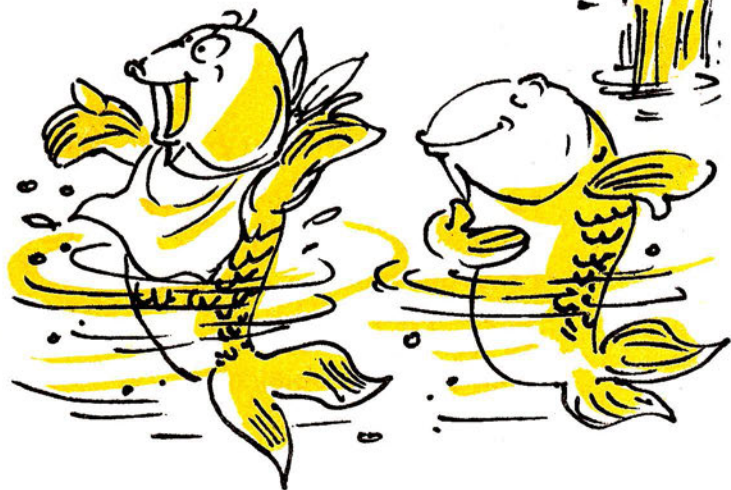
– Trage !... zice Voinicel.
Trage ea... nimic, la fel !

Pun acum cite-un bondar :
Mușcă iar,
Dar în zadar !
Scot din apă – ce să fie !
Cite-un ac cu gămălie !
Altceva, vedeți că nu-i,
Nici un pește, nici un pui.

– Poate-avem noroc cu muște...
– Mai degrabă, cu lăcuste.
Împărțiră, deci, momeala :
Ea de astea, el de alea.

De cinci-șase ori la rînd
Pește prinseră în... gînd,
Căci au scos cîrlige goale.
Voinicel vorbește moale :
– Încă-o dată și plecăm !
– Și acuma ce le dăm ?...
– În cutia de metal,
Mai avem doar cașcaval.

Pun momeala, așteaptă iar,
Trag de undițe, tresar :
Atîrnați de sforicele,
Doi pești mici, cît două stele.
Zice primul peștișor :
– La dorința tuturor,
Frați mai mici și frați mai mari,
Bibănași, carași, scobari,
Mulțumim, ne-am săturat
Cu un prînz așa bogat !
Zice-apoi și celălalt,
După ce-a făcut un salt :
– De nimic n-ați pescuit,
Vă spun eu unde-ați greși
(Și făcînd un rotocol,
Arată cîrligul gol.)
Nu-i cîrlig, e altceva...
Îndoit, e-un ac sadea !
(Celălalt zice-ntr-o doară,
Fluturînd o aripioară :)
– Pești veți prinde,ha-ha-ha !...
Cînd ajung eu... cucuvea !

VOINICEL AVIATOR

Loc să fie !
La o parte !...
Decolează,
Ca la carte,
Campionul Voinicel,
Îndrăznețul cel mai cel.

Zumzăie motoare
În întreaga zare,
Se pornesc elice,
Pește cît ai zice,
Se aprind lumini,
Pe coadă
Și pe aripi,
Să se vadă,
Cum se-nalță Voinicelul,
Mult mai tare decît zmeul.

E jos,
E sus,
Acum coboară
Un avion din cale-afară,
Zeci de acrobații face,
Cu pilotul lui tenace.
Strigă, coborînd din nor :
– Sînt campion aviator !
Animale mici și mari,
Gize, fluturi și bondari,
Orătânii din ogradă
Sar de-a valma, ca să-l vadă
Pe-acrobatul cel mai cel,
Pe voinicel Voinicel.

– E-ndrăzneț și nu zic nu,
Dar se grozăvește, muuu !...
Zice-un firav vițeluș
Priponit de un țaruș.

– Cu-cu-ri-gu !... Voinicel,
Bravo !... cîntă-un cocoșel.
– Mac-mac-mac !... v-arăt ceva :
Și eu pot să zbor așa !...
Și rățușca, un boboc,
Măcăie... căzînd in cioc !

Cu-acrobații fel de fel,
Strigă, mîndru, Voinicel,
Înfoiat ca un păun :
– Sînt pilotul cel mai bun !

– Groh-groh !...zice-un purceluș
Cu codița ineluș :
Prea se crede el pilot,
Parcă-l văd cum vine-n bot !

Voinicica vrea să-l vadă,
Iese repede-n ogradă,
Face semne către el :
– Voinicel !... Hei, Voinicel !...
Ia-mă !... Vreau să zbor și eu
Mult mai sus decît un zmeu !

Voinicelul Voinicel,
El, pilotul cel mai cel,
Cu un aer de vedetă,
Neatent la o manetă,
Vine în picaj, cum vezi,
Numai printre... stele verzi !

VOINICEII ALPINIȘTI

Fiind în tabără de vară
Amîndoi, întîia oară,
Voinicel și Voinicica,
(Neștiind ce este frica !)
Într-o bună după-amiază,
Hoțomani, se furișează,
Fiindcă – fără vorbe multe –
Vor s-ajungă sus, pe munte.
– Azi noi sîntem alpiniști
Declarară optimiști.
N-au uitat nimic-nimica,
Ba, mai mult, chiar, Voinicica
– Pentru cățărat pe brînci,
Pe pereți, hornuri și stînci –
Luase-n rucsac, bunăoară,
Și un ghem mare de... sfoară.

Alpiniștii voinicei,
Curajoși și plini de ei,
Încărcați cu toate cele :
Rucsac, sfori și sforicele,
Merg ce merg, intră-n pădure,
Se opresc, mîncă mure,
Fac popas, merg mai departe,
Cînd, deodată, dintr-o parte,
Se aude lămurit...
Ce credeți !?... un mormăit.

- Voinicel, mie mi-e frică !...
 - Văd, că te-ai făcut mai mică ;
 Bine e că sîntem doi.
 - Hai la tabără 'napoi !...
 Prea tîrziu, căci pe cărare,
 Cine le ieși în cale,
 Drept în fața unui pin ?
 Ați ghicit. Chiar Moș Martin.
 - Încotro, mor-mor, copii ?
 - Spre... spre munte, să... să știi !...
 Și noi... n-am mers pe furiș,
 N-am intrat în... zmeuriș !...
 - Zmeură, de vreți, mîncăți,
 Ba, și-n pungi puteți să luați ;

Zmeurișul, mor-mor-mor,
 Este-al nostru-al tuturor.
 - E gustoasă, aromată...
 - E și foarte parfumată...
 - Mie-mi spuneți, mor-mor-mor,
 După zmeură eu mor.
 Ei, și-acuma, dragi copii,
 Pe-amîndoi v-aș sfătui,
 Să luați drumul înapoi...
 - Sîntem, dacă mai insiști,
 Cei mai mari doi alpiniști.
 - Eu vă cred, puteți să fiți,
 Dar la munte, voi să știți,
 Se întunecă un-doi.
 - Nu ne sperii tu pe noi !...
 - Vă sînt prieten,
 mor-mor-mor,
 Dar de-acuma-ncetișor,
 În pădure noaptea vine ;

De vreun lup calea v-aține
Sau de țipă-o cucuvea !...
– Nu ne temem noi de ea,
N-avem teamă de nimic !...
– De-ntunerici nici un pic,
Căci lanterna e la noi...
– Dar pentr-un șiret vulpoi,
Ce din drum vrea să v-abată,
Ea este-o nimica toată.
(Voinicica nu se lasă :)
– Moș Martine, du-te-acasă,
Sfatul n-o să ți-l urmă,
Singuri drumu-l descurcăm !
– Bine, fie cum vreți voi.
Un drum duce înapoi,
Iar acesta, înainte,
Duce tocmai sus, pe munte.
Hai, alegeți, dați-i zor,
Am plecat, succes, mor-mor !

Moș Martin abia plecă,
Și pe dat' se-ntunecă ;
Deveniră-n preajmă toate
Umbre mari, întunecate.
Vreun indiciu cît de mic,
Vreo cărare, drum... nimic !
– la lanterna ! zice ea.
– Ssst !... a-auzi o cucuvea !
– De o pasăre ți-e frică !...
– Tu, vād, te-ai făcut mai mică !
– Vai !... dar asta ce mai este ! ?...
Se porniră, fără veste :
Țipete, grohăituri,
Mormăit, șuierături.
– Nu mi-e frică !... Sîntem doi,
Hai la tabără-napoi !
– Stînga, drum, în dreapta, drum,
Care-o fi, însă cel bun ?

– Ba, pe lîngă pomul mare,
Uite, încă o cărare.
– Vai !... mi-e frică, Voinicel !...
– Cred că și mie la fel !

Dar deodată-n depărtare,
Voci, mai slab, apoi mai tare,
Se-auziră, cu mult zel :
– Voinicicaaa !... Voiniceeel !...
(După ce lîngă-un tufiș
A vegheat, tiptil-furiș,
Moș-Martin, abia acum,
Se pornește-ncet la drum,
Mormăind în sinea lui :
– Pot pleca, pericol nu-i !)
– Hei, veniți, sîntem aici !...
Și-apărură cinci pitici
Și-încă cinci, șoimi ca și ei,
Și mai mari și mititei,
Însoțiți de educatoare :
– la să-mi spuneți : cine oare
V-a dat voie să plecați,
Prin pădure să umblați ! ?...
Două ore v-am căutat,
Ne-am speriat, v-am tot strigat...
Veți afla acuși, îndată,
De pedeapsa meritată.
Cine credeți c-au lipsit,
Drept pedeapsă, la sfîrșit,
De la jocuri, bucurii,
Foc de tabără – copii ! ?...
Ați ghicit, sînt ea și el :
Voinicica, Voinicel.

VOINICEL PICTOR

Astăzi micul Voinicel
Ține-n mână un penel ;
Vrea s-arate orișicui :
Pictor nimeni ca el nu-i.
În dulap stau apretate
Pânze albe, colorate.
Ce își zice Voinicel,
Pictor mare, plin de el ?
– Lasă că le vin de hac,
Pânze de picturi le fac !

Pictor mare Voinicel,
Cu vopsele și penel,
Stă puțin să mediteze,
Chipu-n care să picteze :
– Să vedeți și voi cum fac,
Să pictez un cal și-un rac !
Voinicel originalul
Zugrăvi pe pânză calul,
Cal ce, sigur, nu se pierde.

Căci ieși nițel cam... verde !
Poate-oricine să îl vadă :
A ieșit și fără... coadă !
Pictor mare el fiind însă,
(Și neavînd vreun loc pe pînză !)
Zise-n ciuda tuturor :
Îi fac coada pe covor !
Și, cu pensulă, vopsele,
El fu pictor de... podele.
– Am promis să fac și-un rac ;
Iată-l, gata e : țac-pac !
Pe-o tipsie de metal,
Ieși foarte-original :
Racul-ființa nimănuia !
Iată-l galben ca... lămîia !
Ba, pictă-n bucătărie,
Numa-n negru-o farfurie.
Atacă apoi perdeaua,
Și, din albă cum e neaua,
Acum este, va să zică,
Tocmai ca o... bibilică !
Încîntat, nevoie-mare,
De talentul ce îl are,
Se-așeză, plin de uimire,
Opera ca să-și admire.
Roșu, foc de indignare,
Racul, plin de supărare,
Zise, aerul tăind :
– Unde-ați mai văzut trăind
Galben racul cum sînt eu,
Poate doar în curcubeu...
(Cobori de pe tipsie,
De-a-ndărătelea – se știe !)
– Am fost albă-imaculată
Și scrobită și curată...
Ia priviți acum și voi !...
Plînse-n valuri mari, șuvoi
Amărîta de perdea,
Ce-a fost albă-albă nea.
– Nici cal verde nu mai este,

În afară de... poveste !
 Iar de fac un pas puțin,
 Fără coadă eu rămîn.
 – Neagră sînt de supărare !...
 Știți c-aveam altă culoare :
 Galbenă cu albăstrele,
 Și-acum – vai, zilele mele !...
 Neagră sînt ca un zăbranic !...
 (Plînge farfuria jalnic.)
 Plîng în casă toate cele,
 Mîzgălite cu vopsele.

După-o vreme oarecare,
 Își revine din visare :
 – Loc curat n-a mai rămas,
 Sînt vopsit chiar și pe nas ;
 Iar papucii mei de casă
 Au lăsat – și-ncă mai lasă !
 Urme-n tot apartamentul.
 Important este talentul,
 Restul... importanță n-are !...
 Zice el plin de-ncîntare.
 Soneria la intrare !
 Se întoarce mama, oare ! ?
 Cred că da. Iar voi copii,
 Ce credeți că va păți ?
 Fără nici o îndoială :
 Meritată... scărmăneală !

VOINICEII BOTANIȘTI

Într-o zi, ce află ei,
 Mititeii Voinicei :
 Că la școală cînd vor fi,
 Amîndoi vor trebui,
 Într-un preafălos dosar,
 Să-și înjghebe un ierbar.

Se porniră, deci, în doi,
 Pînă-n vale, în zăvoi,
 Unde, vezi, știau ei bine,
 Locurile-s de flori pline :
 Ierburi, tufe, frunze, flori
 În zeci, sute de culori.

Pe opt file din dosar,
 Cu un scris ca vai și-amar,
 Au trecut, în graba mare,
 Denumiri, cam la-ntîmplare :
 Plante, flori și ierburi mici,
 Frunze, ba chiar și urzici.

Și-ncepură să culeagă,
 Să știe o lume-ntreagă
 Că nu poți să le rezîști
 Strașnicilor botaniști.

– Floarea asta – zice ea,
 Este de nu-mă-uita.
 Sare mica floritică :
 – Nu, eu sînt o levănțică.
 – Uite-aicea, pătrunjel...
 Zice, grabnic, Voinicel.
 – Ba, ferigă-s, foarte fină,
 Pătrunjelu-i în grădină.
 – Uite-un fir de merișor,

Zice ea increzător,
Asta trebuie să fie !
– Ai greșit, sînt păpădie.
– Uite, și un fir de mei !
– Ba-s mlădiță de hamei.
– Uite-aicea un trifoi...
– Sînt lucernă... ce știți voi !

Dragi copii, vă dau un sfat :
După ce veți fi-nvățat,
Din manuale, dicționare,
Toate cele despre floare,
Fructe, frunze și tulpini,
Ierburi, arbori, rădăcini,
Despre toate cîte sînt
Vegetale pe pămînt,
Să veniți atunci la noi,
În acest frumos zăvoi.
Cei doi prind a glăsui :
– Împreună vom veni !
Și mai zise-o garofiță :
– Sînteți mici, la grădiniță ;
Cînd vei fi o școlăriță,
Iar tu, Voinicel, școlar,
Vă vom face un ierbar.
Dar va trebui să știți
Întîi bine să citiți.

Zice-o floare de măceș :
– Ca să nu mai dați iar greș,
Vă vom ajuta din plin,
Sare-o frunză de pelin :
– Vom culege flori de nalbă
Și cătină roșie, albă,
Frunze de stejar, arțar,
Ca să faceți un ierbar...
Saltă-o creangă de răchită,
Subțirică și pripită.

Mititeii Voinicei

Se privesc și zic și ei :
– Sfatul vostru-l ascultăm,
Ne vom duce să-nvățăm.
Un ierbar vom face-apoi,
Împreună, amîndoi.

CUPRINS :

VOINICEL	3
VOINICEL, OM DE NĂDEJDE	4
VOINICICA	9
VOINICEL INVENTATOR	10
VOINICICA DOCTORIȚĂ	14
VOINICEII ARTIȘTI	20
VOINICEL COFETAR	26
VOINICEII GRĂDINARI	29
CROITOREASA VOINICICA	34
VOINICEII PESCARI	37
VOINICEL AVIATOR	44
VOINICEII ALPINIȘTI	47
VOINICEL PICTOR	52
VOINICEII BOTANIȘTI	55
VOINICEII, LA SFIRȘIT	58

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : KLARA GALIUC

Bun de tipar : 13.VI.1984
Apărut : 1984
Coli de tipar : 2,5

ÎNȚREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „OLTENIA”
CRAIOVA ed. 30
Str. Mihai Viteazul, nr. 4,